

PE DRUMUL ACESTA AVEA SĂ TREACĂ

Baton Rouge - Los Angeles

Să rămânem câteva momente în picioare ca să citim din Cuvântul lui Dumnezeu.

M-am gândit la introducerea care s-a făcut și la faptul că trebuie să ai o viață cu adevărat curată, ca să poți ajunge într-un asemenea punct, nu-i așa?

Vom citi din **Evanghelia după Luca 19.1-10**:

„Isus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate.

Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor,

căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură.

A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă.

Isus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”

Zacheu s-a dat jos în grabă și l-a primit cu bucurie.

Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”

Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și l-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”

Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.

Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”

Să ne rugăm. Tatăl nostru care ești în ceruri, în dimineața aceasta îți suntem recunoscători pentru că și acum îi mai cauți și îi mai mântuiești pe fiii pierduți ai lui Avraam.

Tată ceresc, Te rugăm să primești rugăciunea noastră smerită și să binecuvântezi adunarea de astăzi. Îngăduie să nu fie în zadar, ci lasă Duhul Tău cel Sfânt să ne învețe calea vieții, știind că într-o zi va trebui să stăm înaintea Ta, ca să dăm socoteală pentru tot ce am făcut cu această viață.

Binecuvântează-ne pe toți, pentru că ne încredem în Tine, în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Sunt foarte fericit că am asemenea prieteni buni, oameni care cred și care depun toate eforturile.

Dacă aş fi avut un alt scop, sau ceva puţin diferit, aş fi fost un mare păcătos, dar scopul meu este să-L preamăresc pe Isus Hristos. Adevărul este că atunci când auzi acest mesaj de la Dumnezeu, în tine este Ceva care pulsează şi nu te lasă să te opreşti. Nu poţi nici să-l încetineşti, nici să-l opreşti, nici să-l porneşti, ci El este Acela care te opreşte, te porneşte sau te încetineşte. Înţelegeţi? Cel care deţine controlul este Mesajul.

Le mulţumesc acestor fraţi cumsecade, pentru mărturisirea Domnului Isus Hristos, fiindcă ei nu vorbesc despre mine, ci despre El. Sigur că da.

Nu demult, am citit un articol despre domnul Moody, unde scria că urma să se scrie un editorial despre el, aşa că au trimis pe cineva să se intereseze de ce se adunau oamenii să-l asculte. Moody era ca mine: nu avea suficientă educaţie ca să citească editorialul, aşa că a fost nevoie să i-l citească directorul. La început, el a fost cizmar, iar mai târziu a fost chemat de Dumnezeu să vestească mesajul acelui ceas.

Aşadar, directorul citea editorialul şi spunea: „De ce ar merge cineva să-l asculte pe Dwight Moody? În primul rând, este cel mai urât om pe care l-am văzut vreodată. Este chel şi are favoriţi; se miorlăie când vorbeşte, iar gramatica lui este cea mai proastă din câte am auzit vreodată.” Tot acel articol era numai o batjocură la adresa lui! Se spune că domnul Moody ridica din umeri şi zicea doar: „Sigur că nu. Ei vin să-L vadă pe Hristos!” Şi eu cred că acesta este răspunsul corect: noi toţi venim să-L vedem pe Hristos, pentru că este scris: *„După ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii.”* (Ioan 12.32).

După ce am văzut cât de drăguţi au fost oamenii de aici, m-am gândit că avem o adunare minunată la Liceul „Denham Springs,” şi că oamenii de aici se aseamănă cu cafeaua, adică: „Nu contează cantitatea, ci calitatea,” deoarece câteva cani de cafea de un anumit tip, fac cât o ceaşcă de alt tip.

Vă amintiţi când am venit pentru prima dată pe aeroportul din acest oraş? Fratele

care a venit să mă aștepte este aici. Acolo era o tânără franțuzoică, iar eu i-am cerut un hamburger și o ceașcă de cafea. Eu nu am băut cafea până la vârsta de treizeci și opt de ani, și cred că și atunci ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Cred că este prezent și fratele Brown, în dimineața aceasta. Da, stă chiar aici. Lui îi plăcea foarte mult, așa că am luat un mic dejun ministerial la ora 7.00, unul la ora 8.00 și unul la ora 9.00. N-am putut să mănânc tot, așa că mi-am turnat cafea și am început să sorb din ea. Cum v-am spus, am rugat-o pe fată să-mi aducă o cafea și un hamburger, dar când am văzut cât era de mică ceașca în care mi-a pus cafeaua, m-am gândit: „În mod sigur pe aici nu se prea găsește cafea!” dar vă spun sincer, că după prima înghițitură a trebuit să mă străduiesc să pot respira. Când m-a văzut, tânăra mi-a zis: „Fără îndoială că ești yankeu, așa că o să-ți fac o cafea pentru yankei.”

Așa cred și despre oameni: poate că mulțimile în fața cărora am vorbit aici, nu au fost prea mari, dar au fost de calitate, iar eu sunt foarte bucuros când văd că cineva mă ascultă cu atenție. Dorința mea este să cercetați prin Cuvântul lui Dumnezeu tot ce spun oamenii, iar dacă nu este adevărat, păi atunci chiar nu este cum spun și asta-i tot. Dar dacă este Cuvântul lui Dumnezeu, El trebuie să depună mărturie pentru Cuvântul Său, deoarece așa a făgăduit. Aceasta este calea pe care ne place să cercetăm toate lucrurile.

Am înțeles că în dimineața aceasta trebuia să fie un mic dejun al Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, grupare din care fac parte și eu, însă nu au venit toți. Poate trebuie să se ocupe de afacerile lor.

Eu v-am spus o glumă... Desigur, acesta nu este un loc pentru glume, dar puțin simț al umorului... Când vorbești așa cum vorbim noi, poate îi faci pe oameni să aibă simțul umorului.

Îmi amintesc de Wilmer Snyder, cu care am fost prieten și coleg de școală. Fratele lui este predicator baptist și are o rubrică în revista „Camera de sus.” După cum am spus, am fost colegi de școală, iar mai târziu eu am devenit predicator, iar el este agent de asigurări. Într-o zi, Wilmer a venit la mine acasă... Poate printre noi

sunt și agenți de asigurări, de aceea n-aș vrea să creadă cumva că am ceva împotriva agenților, fiindcă nu am. Nădăjduiesc că nu veți gândi nimic rău, ci veți înțelege scopul cu care spun aceste lucruri, deoarece și fratele meu vinde polițe de asigurare „Prudential.” Odată, am avut niște probleme cu o companie de asigurări, deoarece nu mi-au citit bine polița și a fost interpretată greșit.

Așadar, într-o zi, Wilmer a venit la mine acasă și m-a întrebat: „Ce mai faci, Billy?”

„Bine,” am răspuns eu.

„Am auzit că ai fost plecat pe la adunări.”

„Da, am fost.” Și i-am povestit despre un bărbat care mi-a zis: „Ascultă! Dacă ești predicator ce legătură ai cu acești oameni de afaceri?”

„Păi, sunt și eu un om de afaceri.”

„I-auzi! Ce fel de afaceri faci?”

„De asigurare,” i-am răspuns eu.

Nu a înțeles, așa că am repetat: „Nu am spus „Afaceri cu polițe de asigurare,” ci doar „Asigurare.”

„Oh, înțeleg,” a spus el, „dar ce fel de polițe de asigurare vinzi?”

„Eu vând Asigurarea pentru Viața veșnică.”

O vând și acum așa că dacă vreunul dintre voi este interesat, ne-ar face plăcere să discutăm după adunare despre ea.

„Viața veșnică?” m-a întrebat mirat bărbatul acela. „Nu cred că am auzit vreodată despre compania aceasta.”

„Chiar nu ai auzit? Frate, dar este foarte cunoscută! Este o Instituție veche.”

„Da? Și unde își are sediul?”

„În slavă,” am răspuns eu,” iar Wilmer mi-a zis: „Billy, m-am gândit să vin să-ți vând și ție o poliță de asigurare, deoarece am aflat că nu ai niciuna.”

„Ba da, eu am o Asigurare.”

„A, îmi pare rău... Probabil ți-a vândut-o fratele tău.”

„Nu, nu el.”

Soția mea mă privea de parcă îmi spunea: „Cred că spui povești,” deoarece știa că nici eu și nici ea nu avem vreo poliță de asigurare. Dar eu am spus clar: „O asigurare,” nu o „Poliță de asigurare.”

„Ce poliță de asigurare ai, Billy?” m-a întrebat el.

„Am o Asigurare sfântă: „Isus este al meu!”

Oh, ce arvună a slavei divine!

Sunt moștenitor al mântuirii lui Dumnezeu,

Născut din Duhul Lui, spălat în sângele Lui.

„Billy, ceea ce spui este foarte frumos,” a continuat el, „dar aceasta nu te va duce la cimitir când vei muri.”

„Nu, dar mă va scoate de acolo! Eu nu-mi fac griji cum să ajung acolo, ci cum să ies!” Și știu că aceasta este singura cale pe care poți ieși de acolo, așa că, dacă sunteți interesați de ea, haideți să discutăm.

În dimineața aceasta nu vă voi ține prea mult. Am avut pregătit un text din care am vrut să predic, dar apoi m-am gândit că este mai bine să nu o fac, așa că ne vom imagina o scenă cu un personaj biblic.

Cred că cei mai mulți dintre voi sunt creștini, dar v-ați gândit vreodată că s-ar putea ca aceasta să fie ultima dată când luăm micul dejun împreună? V-ați gândit vreodată la aceasta? Și vă dați seama că în ziua judecății Dumnezeu îmi va cere socoteală pentru puținele cuvinte pe care trebuie să le spun aici? Înțelegeți? Chiar dacă suntem un grup micuț, aici sunt suflete scumpe, iar când voi ajunge sus, va trebui să răspund pentru cuvintele pe care le spun. Așadar, este posibil să nu mai luăm niciodată micul dejun împreună, dar nădăjduiesc că într-o zi vom lua Cina împreună. Mă refer la ultima Cină, pe care o vom lua împreună cu El, sus în cer. Acea va fi prima Cină de acolo.

În dimineața aceasta privesc peste oamenii de aici și îmi dau seama că unii dintre ei sunt predicatori renumiți, oameni cu studii, calificați pentru a predica, doctori în teologie, în timp ce eu sunt un om sărac și fără educație. Mă simt cu adevărat

foarte mic și mi-e greu să mă ridic și să vorbesc în fața unor astfel de oameni. Totuși, va trebui să spun ceea ce simt, de aceea vă spun sincer, fraților, că apreciez bunătatea lor și le sunt recunoscător pentru că mă lasă să vorbesc și să mă implic în bunul mers al adunării. Sunt aici ca să vă ajut, și prin harul lui Dumnezeu voi face tot ce-mi stă în putință, pentru fiecare dintre voi.

Când totul se va sfârși și nu vom mai putea lua micul dejun împreună, vom sta cu toții la masa de sus, fiindcă acesta este momentul pe care-l așteptăm cu toții, nu-i așa? Fără îndoială că lacrimile ne vor curge pe obraji când vom da mâna unii cu alții, deoarece va fi ceva deosebit. Haideți deci, să lucrăm câtă vreme se mai poate și cât timp soarele mai este sus, pentru că în curând va coborî la asfințit, și a și început deja. În timp ce vom sta acolo plângând și ținându-ne de mână, va veni marele Împărat, înveșmântat în hainele Lui minunate, ne va șterge lacrimile și ne va spune: *„Bine, robii buni și credincioși. Intrați în bucuria Domnului, care v-a fost pregătită încă înainte de întemeierea lumii.”* Haideți deci, să lucrăm câtă vreme soarele este sus și mai este lumină.

S-ar putea ca pentru unii, textul acesta micuț să pară ridicol, dar eu voi vorbi din el despre subiectul: **„Pe drumul acesta avea să treacă.”**

Cu siguranță, pentru Zacheu fusese o noapte îngrozitoare. Nu reușise să doarmă, așa că tot timpul s-a sucit și s-a învârtit în pat, până s-a făcut ziuă. Noi știm cu toții ce înseamnă acele nopți albe, când nu poți dormi din pricina unui gând care nu-i place.

Bărbatul acesta se ocupa de afaceri, poate chiar în Ierihon, ca voi, bărbații și femeile care sunteți oameni de afaceri aici. Fără îndoială, afacerile lui erau în continuă creștere, deoarece era în relații bune cu toate cluburile; era un membru al bisericii și poate al sindicatului și avea un preot bun pe care îl credea.

Ceea ce era deosebit în cazul acestui om, era soția lui. Vom spune că se numea Rebeca, iar Zacheu era de părere că ea apucase pe o cale greșită. Desigur,

această părere era împărtășită și de preot. Rebeca mergea după un Om despre care se spunea că ar fi proroc: este vorba de Isus din Nazaret. Săracii credeau că acest Isus era un proroc sau Mesia cel făgăduit, dar El nu îndeplinea condițiile sinedriului.

Este ciudat, dar uneori Dumnezeu procedează altfel decât ne-am aștepta noi. Astfel, după părerea preoților, Omul acesta era un bastard, deoarece mama Lui Îl născuse înainte de a se căsători. Și încă ceva: nu avea nici o educație. Niciodată nu știa ca El să fi mers vreodată la vreo școală; nu era nici preot și nici cărturar, ci Se ridicase singur, invocând tot felul de pretenții.

Așa cum a spus atât de frumos fratele Don, era o vreme de răscruce, pe care ei nu au recunoscut-o, pentru că așa se întâmplă de obicei.

Dar într-un fel sau altul, soția lui Zacheu fusese convinsă de cineva că Isus era Prorocul care trebuia să vină, așa că Îl urma cu credincioșie. Încercase să-i spună și soțului ei, dar el era prea ocupat cu afacerile lui, și apoi, era și membrul bisericii. Nu era de-ajuns?

Într-un fel, Zacheu se aseamăna cu tânărul bogat, fiindcă și el era prins de afaceri, dar spre deosebire de el, celălalt și-a dat seama că deși era un membru al bisericii, nu avea Viața veșnică. El a înțeles că Isus posedă ceva ce ceilalți oameni nu aveau, de aceea a venit la Isus și L-a întrebat ce să facă pentru a primi Viață veșnică.

„Ține poruncile!” i-a răspuns Isus.

„Am făcut aceasta încă de când eram copil,” a zis tânărul. Vedeți, aceasta arăta că era credincios. Mai mult, tânărul a înțeles că Isus posedă Ceva ce preoții și cărturarii nu aveau. Vedeți, când un om se întâlnește cu Isus Hristos, se schimbă. Odată ce L-ai văzut și ai simțit o firimitură din Dumnezeu, nu mai ești același. Rebeca Îl găsisse pe acest Isus, iar în inima ei credea că El este exact împlinirea

făgăduinței pentru acea zi, adică a făgăduinței pe care o așteptau toți evreii. Și iată că s-a răspândit zvonul că acest Isus urma să vină în Ierihon pentru a lua masa acolo. Ea s-a rugat foarte mult pentru soțul ei care era ocupat cu afacerile.

Astăzi avem nevoie de mai multe femei ca ea, deoarece rugăciunea schimbă mult. Astfel, dacă îl încredințezi pe soțul tău (sau pe altcineva care nu este mântuit) în mâna Domnului, El va găsi o cale, deoarece a făgăduit că o va face.

Fiind o credincioasă neclintită și o ucenică a Domnului Isus Hristos, Rebeca era, desigur, o femeie foarte bună și blândă, care se ocupa cu dragoste de familia ei. Cred că acest lucru se reflectă și astăzi în viețile celor care cred în El: din momentul în care Îl descoperi cu adevărat în inima ta, te interesează nu numai familia ta proprie, ci și familia lui Dumnezeu de pretutindeni; ești interesat ca și ceilalți să-L cunoască pe El, iar a-L cunoaște pe El înseamnă Viață. **Țineți minte! A-L cunoaște cu adevărat pe El, nu a ști să citești Cuvântul, înseamnă Viață.**

Așadar, Rebeca se rugase fierbinte pentru soțul ei. Și iată că a sosit ziua când Isus trebuia să intre în cetate. Cu siguranță, cu o zi înainte de acel eveniment, Rebeca a știut poziția soțului ei, deoarece i-a zis: „Zacheu, te duci și tu la micul dejun al oamenilor de afaceri?”

„Oh, sigur că nu! Eu am cel mai bun restaurant din oraș, iar ei se duc la Levinski. În loc să vină la restaurantul meu, au ales locul acela.”

Atunci ea a început să se roage cu disperare, astfel că în seara care a urmat, omul n-a putut să se odihnească deloc.

Să știi că așa se întâmplă. Dacă te rogi cu disperare pentru ceva, Dumnezeu lucrează în ambele părți. Înțelegeți? El va răspunde negreșit.

Probabil că în noaptea aceea Zacheu s-a gândit: „Ce ar fi dacă m-aș duce și eu să-L ascult pe Omul acela? Rebeca spune că este proroc, dar noi știm că de sute de ani nu am mai avut nici un proroc. L-am întrebat și pe preot despre aceasta, dar el spune că sunt prostii. Dacă s-ar ridica un proroc, oare nu ar veni din biserică? Așa ar trebui să fie: ori vine de la noi, fariseii, ori nu este un proroc.”

După cum știți, mentalitatea aceasta persistă și astăzi printre oameni. Astfel, cred că dacă ceva nu vine de la ei, nu este în ordine.

Rebeca a crezut, dar Zacheu s-a dus să-l întrebe pe preot, iar acesta i-a zis: „Ascultă-mă, zilele prorocilor au fost cu mulți ani în urmă. Acum avem Legea și totul este sub control, este în mâinile noastre. Avem cunoștință despre aceste lucruri.” Totuși, Zacheu nu a privit la ceea ce i-a spus preotul, ci a îndrăznit, considerând că are dreptul să se convingă singur. Cuvântul „a îndrăzni” înseamnă „a risca fără a avea dreptul s-o faci.” El s-a gândit că nu este nici o problemă din moment ce aparține de biserică.

Odată cu lăsarea serii, în inima lui își făcea loc o dorință neașteptată: „Poate că Omul acesta nu va mai veni niciodată în oraș, de aceea ar trebui să mă duc să văd cum stau lucrurile; să văd cu ochii mei ce se întâmplă.” Aceasta este o idee bună, la care ar trebui să vă gândiți și voi. Nu începeți să criticați, ci luați Cuvântul și cercetați totul prin prisma Lui.

Rebeca încercase (atât cât putea ca femeie) să-i explice ce au zis prorocii, cum a vorbit Moise despre acest Om și despre momentul când va veni El. Cu siguranță, ea a încercat să-i explice, dar preotul avea o influență mai mare decât ea asupra lui Zacheu.

Îmi imaginez că spre dimineață, Rebeca l-a întrebat pe Zacheu: „Tot nu vrei să mergi acolo?”

„Nu, nu vreau să am nici o legătură cu așa ceva.”

Nu fii dezamăgită, Rebeca, pentru că uneori, faptul că nu vrea să vorbească despre aceasta este un semn bun. Rebeca se făcea că doarme, dar de fapt se ruga. Apoi, Zacheu s-a strecurat ușurel din pat și a început să se îmbrace cu cele mai bune haine pe care le avea, în timp ce ea îl urmărea cu coada ochiului, ca să vadă ce face. Știa că Dumnezeu îi ascultase rugăciunea și că urma să se întâmple ceva.

Curând Zacheu a fost gata și a plecat fără să-i spună soției sale unde se duce, dar ea a alergat jos din pat, a ridicat perdeaua și privind după el, a zis: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că acum totul este bine.” Ea a făcut ca Ilie când a zis: „*Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.*” După ce a primit această dovadă mică, a știut că urma să se întâmple ceva.

În timp ce umbla pe străzi, Zacheu se gândea: „Rebeca a spus că El va intra pe poarta de Sud, așa că ar fi bine să merg acolo și să-mi caut un loc bun de unde să-L pot vedea când vine, ca să-mi dau seama ce fel de proroc este. Am să-l ies înainte, am să-L iau de guler și am să-l dau o lecție să mă țină minte. Da, am să-l cer socoteală pentru minciunile pe care i le-a băgat în cap soției mele, căci m-am săturat de aceste adunări de rugăciune. Îi spun eu Lui! Apoi, rabinul mă va bate pe umăr și îmi va spune: „Zacheu, ești un membru foarte bun al bisericii noastre.” Să mă grăbesc deci, să ajung cât mai repede acolo!”

Apropiindu-se de poarta de Sud a cetății, Zacheu a constatat că locul era ticsit de lume. Mulțimea se cățara pe ziduri și peste tot, deoarece, în ciuda celor spuse la adresa lui Isus, existau oameni care doreau să-L asculte.

Văzând mulțimea aceea de oameni, Zacheu se întreba îngrijorat: „Cum voi putea să-L văd când va intra pe poartă?” deoarece, dacă vă amintiți, Biblia spune că era mic de statură.

„Sunt prea mic,” se gândea el, și a început să-și facă loc prin mulțime, zicând:
„Hei, faceți puțin loc și pentru mine!”

Văzându-i comportamentul, înțelegeai cu ușurință că nu este creștin, deoarece creștinii nu se poartă așa.

„Dați-vă la o parte! Nu știți cine sunt eu? Eu sunt Zacheu, proprietarul restaurantului de acolo. La o parte din calea mea!” Toți oamenii știau că el nu este creștin, dar desigur, unii știau că Rebeca se ruga pentru el.

„Ba tu trebuie să te dai la o parte!” îi replicau unii dintre ei, așa că Zacheu a înțeles curând că nu are nici o șansă să-L vadă pe Isus, și nici să-l spună ce gândește despre El.

„Ce să fac? Poate am să mă întorc acasă și voi uita totul.”

Dar vedeți voi, atunci când te-ai hotărât să-L vezi pe Isus, nu te mai poate opri nimic; vei merge înainte, indiferent ce piedici îți se vor pune în cale, așa cum a făcut și femeia siro-feniciană care avea fetița îndrăcită.

Da, când te hotărăști să te întâlnești cu El, nu-ți mai poate sta nimic în cale, dar țineți minte un lucru: din clipa în care îți-ai pus în gând să-L întâlnești pe El, diavolul va face tot posibilul să te împiedice. El este foarte hotărât să te împiedice să înțelegi și să vezi, de aceea îți va pune în față câte paravane negre va putea.

Astfel, Zacheu s-a izbit de prima sa piedică. Curând și-a dat seama că se afla în fața unora dintre adversarii săi. El își bătuse de multe ori joc de acest Isus din Nazaret, iar acum se afla tocmai în fața ucenicilor Lui și nu avea unde să se ascundă, era descoperit.

Voi știți cine face parte din grupul nostru, iar dacă vine cineva străin, vă dați seama imediat.

Așa au spus și ei despre Zacheu: „Omul acesta nu este de-al nostru.”

Așa sunt oamenii. Fiecare știe că vine de undeva și merge undeva. Oamenii vor să știe în permanență, de unde vin și încotro se îndreaptă, dar răspunsul la aceste întrebări îl are numai Dumnezeu. Toți oamenii ar vrea să privească dincolo de perdeaua timpului, însă din toată literatura existentă, din milioanele de tone de cărți care s-au scris, o singură Carte îți poate spune cine ești, de unde vii și încotro te îndrepti: Biblia. Nici o altă carte nu-ți poate da răspunsul la aceste întrebări, iar Cuvântul este Dumnezeu.

Zacheu se simțea stânjenit în mijlocul acelor oameni care se comportau ca niște nebuni: unii plângeau, alții țipau, iar el era una cu ei și trebuia să-i suporte.

Dacă am ajuns până aici, va trebui să aștept până când Îl voi găsi,” își zicea el.

Aceasta este o idee bună, Zacheu. Dacă ai ajuns până aici, du-te mai departe.

„Dacă rămân aici, n-am să văd nimic, pentru că sunt prea mic de statură. Mai bine aș ieși din mulțime și m-aș duce după colț, să stau singur pe marginea drumului, iar când va veni, îi voi ieși înaintea și îi voi spune ce părere am despre El. Am să-i arăt eu Lui!”

Astfel, a ieșit din mulțime și a pornit mai departe, întrebându-se pe unde avea să vină Isus

A început să coboare pe strada „Aleluia,” locul pe unde umbla Isus de obicei și a

ajuns la colțul „Amin.” De acolo ajungea imediat în locul unde se dădea masa.

Voi știți că este așa: cobori pe strada „Aleluia,” ajungi la colțul „Amin,” și atunci ești gata să mănânci Cuvântul.

Ajungând la colț, Zacheu s-a gândit: „Nu este nimeni, așa că voi rămâne aici, iar când va veni, voi vedea ce fel de proroc este. Îi voi ieși înainte și îi voi spune tot ce am pe inimă. Sunt prea mic și probabil că mulțimea aceea va merge după El oriunde se va duce. Nu vreau să-mi urle nimeni în urechi când voi vorbi cu El, pentru că vreau să audă bine ce îi voi spune. Dar dacă ei vor striga într-una: „Amin,” „Slavă lui Dumnezeu,” „Osana prorocului care vine în Numele Domnului,” nimeni nu va auzi ce spun. Se vor strânge toți în jurul meu și nici măcar nu voi reuși să-L văd.”

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Zacheu a observat un dud, așa că și-a zis: „Dacă aș reuși să mă urc pe creanga aceea, aș fi mai sus și atunci aș putea să-l vorbesc când va veni.” A alergat repede la dud, dar era prea mic pentru a ajunge la creangă.

„Oh, există un singur lucru pe care-l pot face...” În colț se afla lada de gunoi a orașului... „Dacă aduc aici lada de gunoi și mă urc pe ea, voi putea ajunge la creangă.”

Gunoierii nu veniseră încă în dimineața aceea, așa că lada era destul de grea, iar el era mic și nu putea s-o ridice. Singura posibilitate era s-o ridice în brațe, dar era îmbrăcat cu hainele cele mai bune.

Voi știți că atunci când vrei să-L vezi pe Isus, te lovești de tot felul de obstacole, însă pentru Zacheu nu conta dacă hainele lui erau bune sau rele: voia să-L vadă pe Isus și asta era tot. Astfel, a apucat lada cu brațele și a ridicat-o, vărsând tot gunoiul pe el. Dar ce conta? El voia să-L vadă pe Isus.

Pe când se chinuia cu lada, a auzit pe cineva râzând, iar când a privit în jur, a văzut că era Levinski, concurentul lui, care zicea: „la uitați-vă, Zacheu a renunțat la cârciuma lui și și-a luat o slujbă mai bună: acum lucrează ca gunoier.”

Vedeți, diavolul îți aruncă în față tot ce este mai rău, ca să te împiedice să-L vezi pe Isus. Îți va spune că cei care îl urmează sunt doar o adunătură de holly-rollers, o adunătură de idioți; îți va spune că sunt drojdia societății; îți va spune tot ce este mai rău, dar dacă ești hotărât să te întâlnești cu Isus, Dumnezeu îți va pregăti o cale.

Țineți minte aceasta: dacă inima ta flămânzește după El, trebuie să se întâmple ceva și te vei întâlni cu El negreșit.

Nici pentru Zacheu n-a contat prea mult. S-a înroșit la față și s-a simțit puțin stânjenit, dar a dus lada mai departe, s-a urcat pe ea și s-a cățarat în copac, iar acolo a găsit două crengi care porneau împreună din trunchiul copacului și s-a așezat pe ele.

Acesta este un loc foarte bun: acolo unde se întâlnesc două drumuri: al tău și al lui Dumnezeu, gândurile tale și gândurile Lui. Acesta este momentul prielnic să stai jos și să te gândești: ce crezi tu despre El și ce spune Cuvântul Lui despre El; ce crezi tu despre mesajul acestui ceas și ce zice Cuvântul Lui despre mesajul acestui ceas.

Zacheu s-a așezat acolo și a căzut pe gânduri. Fără îndoială, Satan s-a așezat pe umărul Lui și a început să-i spună: „Știi ce? Ești foarte caraghios cum stai aici scoțându-ți așchiile din mâini și cu cele mai bune haine ale tale pline de gunoi. Tot orașul va afla acest lucru, iar oamenii vor face tot felul de glume pe seama nesăbuiinței tale.”

De fiecare dată când te pornești să faci ceva, Satana îți va spune că greșești.

Zacheu se gândea: „Rebeca a spus că El este un proroc.. Ei bine, am să-L pun la încercare și voi vedea ce fel de proroc este. Când va trece pe aici, o să mă ascund după frunze, iar El nu va bănuși că sunt în copac. Am să-L privesc cu atenție, după care voi sări din copac și mă voi duce să-l vorbesc. Dacă este proroc, așa cum spune soția mea, va ști că am fost în copac. În felul acesta, am să-L încerc și voi ști dacă este adevărat sau nu, ce se spune despre el.

A tras o mulțime de crengi înfrunzite în jurul lui, astfel ca nimeni să nu-l poată vedea, dar el putea vedea tot ce se petrecea jos.

După o vreme a auzit zgomotul unei mulțimi care se apropia. Este ciudat că întotdeauna acolo unde se află Isus este gălăgie. Vedeți, gălăgia este un semn al prezenței Vieții. Dacă vă amintiți, în vechime când marele preot intra în Sfânta Sfințelor, pe marginea veșmântului cu care se îmbrăca, avea o rodie, un clopoțel, o rodie, un clopoțel. Zgomotul făcut de clopoțel era singurul semn după care cei de afară știau că preotul mai trăiește, așa că dacă nu se mai auzea nimic, știau că este mort.

După părerea mea, acesta este necazul cu bisericile noastre de astăzi: nu este destulă gălăgie în ele; nu este destul entuziasm.

Acolo unde se află Isus este întotdeauna gălăgie. Astfel, odată când a intrat în Ierusalim, oamenii strigau: „Osana Împăratului care vine în Numele Domnului!” Când au auzit aceste cuvinte, preoții au zis: „Vai, faceți-i să tacă! Liniștiți-i!” Dar Isus le-a răspuns:

„Dacă aceștia vor tăcea, vor striga pietrele.” Da, ceva trebuie să forfotească atunci când El este prin apropiere.

Când a auzit zarva care se apropia, Zacheu s-a gândit: „Probabil că se apropie.” A dat puțin frunzele la o parte, atât cât să poată vedea și și-a zis: „Gata, acum voi

afla ce fel de proroc este.”

Oamenii au început să treacă deja pe sub copacul în care era ascuns el. Probabil că primul care a apărut de după colț a fost apostolul Petru, pentru că era un bărbat puternic, corpulent. Parcă îl văd împingând mulțimea înapoi și zicând: „Prietenii, îmi pare rău, dar Învățătorul nostru a avut o adunare grea aseară și a ieșit multă putere din El. Vă rog să-L înțelegeți și să-L faceți loc să treacă.”

După Petru au urmat, Matei, Marcu și ceilalți ucenici, fiecare dintre ei spunând la fel: „Nu vrem să ne purtăm urât cu voi, deoarece nu pentru aceasta am venit, dar Învățătorul nostru este foarte obosit și nici n-a avut timp să mănânce de dimineață. Vă rugăm să vă dați la o parte.”

Curând, Zacheu a recunoscut pe cineva în mulțime. Cu câteva zile în urmă, medicul îi spusese acelui bărbat că fetița lui este atât de bolnavă, încât el nu mai poate face nimic pentru ea și va muri. Privind printre frunze, Zacheu l-a văzut pe omul acela venind de după colț cu fetița învelită într-o pătură. „Ce om nechibzuit! Aleargă după acest așa zis proroc și ține fetița afară pe vântul acesta, când sârmana are așa temperatură mare.”

Dar când crezi cu adevărat, nu te poate opri nimic, ca și pe Zacheu. Omul voia să-și ducă fiica la Isus. La fiecare cotitură, mulțimea îi împingea înapoi, dar el era hotărât să nu renunțe. În cele din urmă, soția lui a luat-o pe fetiță în brațe, a alergat înaintea lui Isus și căzând cu fața la pământ înaintea Lui, l-a zis: „Oh, Doamne, ai milă de copilașul meu!” Tatăl fetiței, care era prieten cu Zacheu, plângea și el.

„Ce a produs această schimbare?” se întreba Zacheu. Nu vedea prea bine din pricina mulțimii, dar deodată a observat o mână întinsă peste pătură, după care fetița s-a dezvelit și a început să sară pe drum. Cu siguranță, aceasta a însemnat ceva pentru Zacheu.

Într-un târziu, L-a observat și pe Isus. I-a fost de-ajuns o singură privire ca să-și schimbe părerea. Oh, parcă nu era la fel ca ceilalți oameni... avea ceva deosebit: era smerit, bun și blând. Se părea că dacă va scoate un singur cuvânt, lumea se va prăbuși. Da, era cu totul altfel decât își imaginase Zacheu. Și în timp ce-L privea, îngâmfwarea lui a început să dispară. Privea atent printre frunze, ca să vadă ce se va mai întâmpla, fiindcă Isus ajunsese chiar sub copacul în care stătea ascuns el.

„Totuși, s-ar putea ca Omul acesta să fie un proroc. Poate Rebeca are dreptate, pentru că desigur, cunoaște mai bine Scriptura decât mine.”

Isus mergea cu capul plecat, smerit și blând, cum era întotdeauna, iar ucenicii îi făceau loc prin mulțime. Dar când a ajuns sub dud, El S-a oprit, a privit în sus și a zis: „Zachee, dă-te jos!”

Oh, nu numai că știa că este în copac, dar îi cunoștea și numele! Zacheu a coborât din copac mai ușor decât se urcase, pentru că minunea se înfăptuise: Isus îl cunoștea.

„Doamne, am greșit, dar sunt gata să mărturisesc totul. Dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, sunt gata să-i dau înapoi, și jumătate din averea mea o dau săracilor.”

„Astăzi a intrat mântuirea în casa ta,” i-a răspuns Isus.

Ce anume a produs schimbarea lui, frate și soră? Gândiți-vă puțin. Faptul că a văzut ceva evident, l-a schimbat. El auzise toate făgăduințele despre care vorbeau preoții, făgăduințe care se refereau la un viitor extraordinar, dar ei ignorau ceea ce se petrecea în prezent. Zacheu a văzut însă cu ochii lui ce se întâmplase, deoarece minunea se petrecuse chiar cu el, iar aceasta dovedea că Isus era cu adevărat un proroc, pentru că nu îl cunoștea și nici nu știuse că era ascuns în dud, dar cu toate acestea, când a ajuns acolo, S-a oprit și i-a zis: „Zachee, dă-te jos. Astăzi

mântuirea a intrat în casa ta.”

Fraților, ceea ce schimbă gândurile și atitudinea oamenilor sunt faptele evidente. Desigur, uneori treci prin presiuni mari până ajungi aici, dar ia încercați să vă apropiați de Isus, în dimineața aceasta, și spuneți-l: „Nu vreau să fiu critic, ci voi studia Scriptura și voi vedea cum a fost El,” apoi fiți atenți ce se va întâmpla. Înainte de a veni, cercetați și vedeți cum a fost El, pentru că nu uitați: indiferent cum a fost atunci, astăzi trebuie să fie la fel, pentru că Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. Da, El trebuie să rămână la fel, pentru că este Același ieri, azi și în veci, și orice bărbat sau femeie care se teme cu adevărat de El, are în inimă dorința de a-L cunoaște.

Dar nu v-am spus ce s-a întâmplat mai departe cu Zacheu. A devenit un mădular al bisericii „Evanghelia deplină” din Ierihon, pentru că, fără îndoială, nu putea merge în altă parte, decât acolo. Aceasta propovăduise Isus, așa că s-a dus și el acolo, iar voi ar trebui să-i urmați exemplul.

El dorise să vadă o dovadă concretă, confirmată de Scriptură, și când a văzut-o, a fost pregătit, pentru că ceea ce contează sunt dovezile concrete.

Înainte de încheiere aș vrea să vă mai povestesc ceva. Câți dintre voi sunt vânători? Să vă văd mâinile, fraților. O, știam eu că nu sunt singurul! Mie îmi place foarte mult să vânez, iar înainte mergeam în pădurile din nord, de la New Hampshire, pentru că acolo este patria cerbilor cu coadă albă. Oh, cât îmi place să merg la vânătoare!

Mergeam în fiecare an cu Burt Caul, unul dintre cei mai cumsecade oameni cu care am umblat la vânătoare. Voi știți că întotdeauna pădurea a fost cea de-a doua casă a mea. M-am născut în pădure și tot acolo am crescut și nici chiar întoarcerea la Dumnezeu nu mi-a scos din sânge dragostea pentru ea. Dar nu este vorba doar de vânătoare, ci îmi place să stau în pădure, deoarece cred că și Dumnezeu este acolo. Îmi place să-L văd cum se mișcă și îmi place să văd cum moare natura

pentru ca apoi să învie din nou. Soarele se ridică dimineața, ca un copilăș nou-născut. Pe la ora 9.00 merge la școală, iar pe la ora 10.00 o termină. La ora 12.00 este un om matur; la ora 2.00 după-amiaza este cam de vârsta mea, iar pe la ora 5.00, are optzeci de ani, se apropie de sfârșitul vieții. Apoi apune, după ce tot timpul a slujit cauzei lui Dumnezeu. Dar nu este mort, ci se va întoarce în dimineața următoare. Prin aceasta, Dumnezeu depune mărturie despre existența morții, îngropării și învierii.

Observați viața copacilor. Toamna, înainte de venirea primului îngheț, seva coboară în rădăcină. Ce semnificație are acest lucru? A coborât în mormânt. Ce se întâmplă apoi? Ea nu moare, ci coboară în pământ, pentru a reveni o dată cu primăvara. Dacă ar rămâne în ramuri, înghețul ar ucide copacul, înțelegeți? Acea sevă nu coboară în rădăcini datorită propriei inteligențe, ci urmează rânduiala lăsată de Dumnezeu: coboară, se ascunde de iarnă și revine în anul următor cu o viață nouă, depunând astfel mărturie că există viață, moarte, îngropare și înviere. Acest lucru se întâmplă peste tot, deoarece Dumnezeu depune mărturie despre Sine Însuși prin minunata Sa creație.

Omul despre care v-am spus era un vânător foarte bun, numai că era cel mai crud bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Își bătea tot timpul joc de mine și îi plăcea să împuște căprioare. Nu mă refer la faptul că aceasta ar fi o ilegalitate, pentru că și Avraam a ucis o junincă și a adus-o jertfă. Nu mă refer nici la sexul sau mărimea animalului, ci la motivul pentru care le omora, deoarece acest bărbat împușca acele căprioare numai pentru că știa că acest lucru mă supăra.

Astfel, tot timpul îmi spunea: „Ești un laș, la fel ca toți preoții, Billy. Dacă n-ai fi predicator, ai fi un vânător foarte bun, dar ești prea slab; ești laș ca toți ceilalți predicatori.”

„Iar tu ești prea crud, Burt,” îi răspundeam eu.

„Ba tu ești prea laș,” îmi replica el. Împușca o căprioară, o lăsa acolo și mergea

mai departe. Apoi omora alta, și tot așa, numai ca să mă supere pe mine.

„În scurt timp am să te fac să te lași de pocăință,” îmi spunea el.

„Nu vei reuși aceasta, Burt. Nu. Nu!”

Într-o toamnă, ne-am dus în munți mai târziu, pentru că fusesem ocupat, iar sezonul de vânatoare era deja început cam de o săptămână. Eu eram paznic pe terenurile de vânatoare ale statului Indiana, așa că am fost ocupat tocmai în sezon. Mi-am luat concediul, dar am ajuns puțin cam târziu, iar în perioada aceea, cerbii cu coadă albă stăteau ascunși. Erau nopți cu lună plină, iar zăpada avea cam cincisprezece centimetri, numai bună pentru urmărit vânatul.

Venind la cabană, Burt mi-a zis:

„Hei, Billy, anul acesta am pregătit ceva extraordinar pentru tine.”

„Ce?” l-am întrebat eu. A băgat mâna în buzunar și a scos un fluier micuț, al cărui sunet imita plânsul unui ied de căprioară.

„Oare până unde poate merge cruzimea ta, Burt? Doar n-ai de gând să faci așa ceva!”

„Ha, ha, predicator laș!”

Am pornit la vânatoare și am ajuns până la Cheile Jefferson. Nu trebuia să-i porți de grijă, pentru că știa cum să găsească drumul înapoi. Am urcat până la amiază, apoi ne-am despărțit și am luat-o pe căi diferite. Dacă vedeam vreun cerb, îl împușcam,

apoi mergeam cu caii și îl luam.

În ziua aceea se făcuse însă ora 11.00 și nu am găsit nici măcar o urmă, deoarece cerbii se ascundeau prin tufe sau în spatele grămezilor de bușteni. Erau speriați pentru că fuseseră hăituiți în timpul sezonului de vânatoare.

Pe la ora 11.00, Burt s-a oprit și s-a așezat jos într-un luminiș, cam de mărirea acestei încăperi sau poate de vreo două ori mai mare. Mă gândeam că vrea să-și scoată termosul din buzunarul hainei, deoarece obișnuiam să luăm cu noi ciocolată fierbinte. Este cel mai bun „combustibil.” Apoi mâncam câte un sandvici și ne despărțeam.

Ne apropiam de linia de demarcație, de aceea am crezut că Burt vrea să mănânce, așa că mi-am sprijinit pușca de copac și am băgat mâna în buzunar ca să-mi scot și eu sandviciul. Dar el nu intenționa să-și scoată sandviciul, ci fluierul, și a început să sufle în el.

Ați auzit vreodată cum plânge un pui de căprioară? Este un sunet foarte jalnic. Imediat ce a început să fluiera, spre marea mea surprindere, în capătul celălalt al luminișului s-a ridicat o căprioară mare. Ochii ei mari și căprui scrutau poiana, iar urechile ciulite ascultau atente. Înțelegeți? Credea că puiul ei este în pericol. Burt a fluierat din nou, și imediat am văzut cum căprioara a ieșit în luminiș, privind atentă în jur. Voi, vânătorii, știți aceasta. Puteam să-i văd ochii mari, pentru că era la mai puțin de cincisprezece metri depărtare de mine.

L-am privit pe tovarășul meu și m-am gândit: „Oh, Burt, nu este posibil să faci aceasta! Nu se poate s-o ucizi pe această mamă îngrijorată pentru puiul ei. Nu se poate s-o înșeli în felul acesta.” Dar el și-a încărcat arma zgomotos și căprioara l-a auzit. Privind atentă în jur, ea l-a văzut, și-a ciulit urechile și în mod normal ar fi trebuit să fugă, fiindcă era ceva anormal pentru ea să iasă în luminiș la acea oră din zi. Însă, vedeți voi, era mamă, iar în inima ei era ceva extraordinar. Ea nu se prefăcea, ci era o mamă adevărată și singurul lucru care conta era faptul că puiul

ei era în pericol.

Burt m-a privit cu ochii lui de șopârlă și a început să rânjească, dar eu i-am zis: „Să nu faci asta! Te rog nu face așa ceva!”

Continuând să rânjească, el și-a îndreptat arma spre ea. Știam că dacă va trage, glonțul va trece drept prin inima ei de mamă. Era la vreo cincisprezece metri depărtare, iar glonțul lui de 180, i-ar fi intrat prin inimă și ar fi trecut dincolo. Mă gândeam: „Vai, cum poți fi atât de nemilos încât să ucizi o mamă care-și caută puiul? Cum poți face aceasta, Burt?”

I-am văzut degetul încordat pe trăgaci... Oh, nici nu puteam să mă uit! Pur și simplu nu puteam, așa că m-am întors cu spatele spre el. Nu puteam să privesc cum stătea acolo acea mamă adevărată. Nu era o fățarnică și nu se prefăcea, ci era o mamă adevărată. De aceea stătea acolo. Moartea nu însemna nimic pentru ea din moment ce puiul ei era în pericol. Se gândea mai mult la el, decât la propria ei viață, iar vânătorul n-avea decât s-o împuște dacă voia. În ea bătea o inimă credincioasă datoriei de mamă. Puiul ei plângea și o chema, iar în inima ei era ceva ce pulsa cu putere. Cum ar fi putut vânătorul acesta nemilos să oprească bătăile unei asemenea inimi? Nu puteam privi o asemenea scenă, așa că mi-am întors capul gândindu-mă:

„Oh, Doamne Dumnezeule, nu-l lăsa să facă o asemenea faptă!”

Nu voiam să aud zgomotul împușcării, fiindcă era prea mult... Așteptam încordat, dar pentru că nu am auzit nimic, m-am întors spre Burt, iar atunci am înțeles că nu putea trage. Se întorsese și el și se uita la mine cu o privire schimbată, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji, iar buzele îi tremurau. Apoi, și-a aruncat pușca în zăpadă, m-a prins de picior și mi-a zis: „Gata, Billy, ajunge! Condu-mă la acest Isus despre care vorbești!”

L-am condus la El, chiar acolo, pe troienele de zăpadă. De ce? Pentru că văzuse o dovadă concretă. Înainte fusese pe la tot felul de biserici și văzuse numai prefăcătorie, dar de data aceasta a văzut ceva adevărat.

Prieteni, putem avea tot felul de reguli bisericești, canoane, teologie și orice altceva, dar există un Isus adevărat. Haideți să privim la El, acum, când ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Aș vrea să vă pun o întrebare în timp ce stați cu capetele plecate. Câți dintre voi ar vrea să fie creștini în aceeași măsură în care era mamă acea căprioară? Câți dintre voi ar vrea să aibă în inimă dorința pe care a avut-o ea, dincolo de propria viață și de orice altceva?

Spuneți: „Frate Branham, eu sunt membrul unei biserici, dar aș vrea să fiu un creștin care să pună toată lumea deoparte și să treacă de batjocuri și de toate celelalte piedici. Vreau din toată inima să fiu creștin, așa cum căprioara aceea era mamă din toată inima.”

În timp ce stăm cu capetele plecate și cu ochii închiși, acum când suntem la sfârșitul vremii, vă întreb înaintea lui Dumnezeu și în Numele lui Isus Hristos: ați vrea să vă ridicați mâinile?

Nu pot face o chemare la altar pentru că nu avem loc, dar puteți spune: „Roagă-te pentru mine, frate Branham, ca să pot fi creștin, așa cum căprioara aceea a fost mamă.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Peste tot se ridică mâini.

Zacheu, dacă ridici mâna, aceasta este dovada că ai fost găsit de Isus. De ce nu te dai jos din copac? Astăzi, Isus vrea să mănânce la tine acasă și să rămână cu tine

pentru tot restul zilelor.

Tată ceresc, Îți suntem recunoscători pentru prezența Domnului Isus în mijlocul nostru. Ne dăm seama că ceva a mișcat inimile bărbaților și ale femeilor de aici, deși mulți dintre ei spuneau că sunt creștini de câțiva ani. Da, există Ceva care-i cheamă, deși au avut impresia că sunt creștini, asemenea lui Zacheu. Totuși, când Hristos i-a atins, și-au ridicat mâinile și au mărturisit că au fost îndemnați s-o facă, de Ceva din inimile lor. Încredințează-i chiar acum, Doamne, că Acesta este Isus.

Pe drumul acesta avea să treacă El în dimineața aceasta și iată că a trecut. Cred că s-au ridicat cam o sută cincizeci de mâini.

Doamne, Te rog să mergi la fiecare dintre ei și să le dovedești ce înseamnă să fii creștin cu adevărat. Indiferent cât încearcă lumea să ne descurajeze, descoperă-ne faptul că trebuie să luptăm dacă vrem să fim biruitori; că trebuie să depunem eforturi. Dar din momentul în care primim dovezi concrete, suntem niște oameni schimbați.

Te rog să schimbi fiecare inimă, Doamne, să-i ajuți pe toți să-Ți simtă prezența și să lași Duhul Sfânt să lucreze în viețile lor, ca să fie și ei cetățeni ai Împărăției Tale, așa cum era mamă căprioara aceea. Ea s-a născut să fie mamă.

Îngăduie ca și ei să se nască din Duhul lui Dumnezeu și să devină adevărații ucenici ai lui Isus Hristos.

Ajută-i, Doamne, să coboare din dud. Te rog să ne însoțești pe fiecare din noi pe drumul spre casă și să locuiești cu noi până în clipa când vei veni să ne iei Acasă, în veșnicie, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin. Vă mulțumesc foarte mult. Domnul să vă binecuvânteze.

V-am ținut prea mult. Trebuia să plec la ora 10.00 și este 10.45.

Nădejdea mea este că Dumnezeu va lua aceste cuvinte lipsite de pricepere și le va preface în hrană pentru sufletele voastre.

Țineți minte că Hristos nu este doar o poveste.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Amin.

- Amin -